

M
S. 920^{3a} 4° 2

9
2

G. q. 106. a.

MONUMENTUM PIETATIS,
 QUOD
 VIRO
 PERQUAM REVERENDO ATQUE DOCTISSIMO
**JOANNISIMONI
 PAPPIO,**

R. CONVENTUS, QUI BERGAE FLORET,
 SENIORI VENERABILI,
 MINISTRO VERBI DIVINI IBIDEM FIDELISSIMO,
 ET PAEDAGOGII INSPECTORI VIGILANTISSIMO,
 PONERE DEBUERUNT,

VOLUERUNT
 PRIMAE CLASSIS LATINAE CIVES
 INTERPRETE
JOANNE GEORGIO GRAHNIO.

MAGDEBURGI,
 LITTERIS GABRIELIS Gottbfif FABRI. MDCCXLIII.

Omnis nostra brevis, velox, & plena
laborum

Ætas, quam nobis dat DEUS, esse solet.

Vita ruit fallaxque cito pede labitur
aevum,

Inque dies maior caussa doloris adest.

Praetereunt anni, minatur vita ruinam,

Jam cinis est tenuis, qui modo tantus erat.

Mutandae sedes: properamus ad atria caeli

Aspera, fac, secum taedia ferre viam.

Pallida mors cunctos invadit, corripit artus

Eheu! non miti corpora falce rapit.

Cum senibus juvenum densantur funera mixta,

Ad mortem certe est omnibus una via;

Exiit e vita VENERANDUS PAPPIUS ille,

VIR, quem Numen amat, totaque Berga colit.

Arida convulfit fervens praecordia febris,

Obsidet anxietas vix reprimenda latus.

Post bis quinque dies superatus morte quieta
Occubat, ad caeli gaudia laetus abit.
Sic vitam finit: sic vere vivere coepit,
Sic vivet vitam, sic sine fine viget.
Caenobium totum planctu, queruloque tumultu
Perfonat: est fletus, tristis ubique dolor.
In primis queritur, trahit & de pectore voces
Lugubres studiis erudienda cohors.
Horret, vix meminit, quo sit privata Magistro,
Hoc ait: insignis caussa doloris adest.
Fletibus irrorat tumulum, suspiria ducit
Ex imis, moesto corda dolore coquit.
Non erat e multis, qui vivere desiit, unus,
Lumen erat Bergae, coenobiique decus.
Omnibus exemplar graviter, digneque loquendi
Factis, quae docuit, exprimit ipse suis.
Hem! quam fidus erat! Christi servabat ovile
Bergensem fovit sedulitate gregem.
Cautè ducebat, vitare pericla docebat,
Sollicito studio devia sucta monens.
Multo cum fructu caelestia dogmata tradit
Exponens nobis iussa colenda Dei.
Ipse viam pandit, semitamque ad sidera caeli
Qua quis adire queat regna beata poli
Haec fuit una, Deo tantum servire, voluptas,
Suave ministerium, spargere verba Dei.
Exemploque suo firmans oracula legis,
Sic homines cogit dogmata quaeque sequi.

Non simulator erat, nulli pietate secundus
Deliciae fuerant integritatis amor.
Simplicitas sapiens in eo, facundia praestans,
Simplicitas semper nescia fraudis erat.
Quid vero laudes eius narrare necesse est?
Unum pro cunctis fama loquatur opus.
Heu! quam iucundum nobis est Lumen ademptum,
PAPPIUS heu cecidit grandis amore fenex!
Quis reparat nobis, quod nos amisimus illo?
Excepto summo Numine nemo valet.
Magne Deus! Te imploramus, qui cuncta gubernas,
Namque in Te solo nostra locata salus.
TU nostri curas alii concedere Digno,
Vulneris ut praesens sit medicina, velis.
Contusos animos & res miserare subactas,
Sis Pater, is maneat, atque columna DEUS!
Nos recrees, laetum revoces per membra vigorem,
Abstineat luctu, quisquis amicus adest.

78 M 350

ULB Halle 3
001 592 122

56.

Petro V

MONUMENTUM PIETATIS,

QUOD

VIRO

VERENDO ATQUE DOCTISSIMO

ANNISIMONI APPPIO,

US, QUI BERGAE FLORET,

RI VENERABILI,

BI DIVINI IBIDEM FIDELISSIMO,

SI INSPECTORI VIGILANTISSIMO,
PONERE DEBUERUNT,

VOLUERUNT

LASSIS LATINAE CIVES

INTÉRPRETE

E GEORGIO GRAHNIO.

MAGDEBURGI,

ABRIELIS Gotthilf FABRI. MDCCXLIII.

